

SỐ 526

KINH TRƯỞNG GIẢ TỬ CHẾ

*Hán dịch: Đồi Hậu Hán, Tam tạng An Thế Cao,
người nước An Tức.*

Nghe như vậy:

Một thời, Phật cùng với năm trăm vị Sa-môn, đều là bậc A-la-hán, ở trong núi Kỳ-xà-quật, thuộc thành La-duyet-kỳ. Vào một buổi sáng, Phật cùng với đại chúng đắp y, mang bát vào thành khát thực.

Khi ấy, trong thành có một nhà hào tộc giàu có, thuộc trong bốn chủng tánh. Nhà cửa, lầu gác rất tốt đẹp, ở chỗ cao ráo nhất trong nước, thành quách được bao quanh bằng bảy lớp cửa.

Nhà hào tộc trong bốn chủng tánh, tên là Đàn-ni-ca-nại, có một người con tên là Chế đã được mười sáu tuổi. Cha là Đàn-ni-ca-nại qua đời nên Chế ở với mẹ.

Khi Phật đến nhà khát thực, Chế đang đứng trong cửa thứ ba, từ xa đã trông thấy Phật đến, Chế liền suy nghĩ: “Người này sao mà đẹp đẽ, trang nghiêm quá vậy, đẹp như hạt châu minh nguyệt, có ánh sáng như mặt trời, mặt trăng, da có sắc màu vàng ròng, như ánh trăng tròn đầy ngày rằm.”

Lúc Phật đang còn đứng ngoài cửa, Chế liền chạy vào, thưa với mẹ:

–Con thấy có một người đến nhà mình, rất trang nghiêm, đẹp đẽ, trong thiên hạ không ai bằng. Từ lúc mới sinh ra đến giờ, con chưa thấy người nào như vậy. Nay đang đứng trước cửa khát thực, mẹ nên bố thí cho người ấy.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Người mẹ là người tham lam, bồng sển, nên không chịu bố thí.

Chế thưa:

–Mẹ nên thương con mà bố thí cho người này, cho người ấy như bị bệnh được thuốc hay vậy.

Chế lại thưa:

–Mẹ nên bố thí cho người này, vì đó là bậc danh tiếng, vang khắp đến cõi trời, cõi người. Hiện nay người này đang đứng ngoài cửa.

Người mẹ cũng không chịu bố thí. Chế luôn miệng khuyên mẹ không ngừng. Mẹ liền sân giận bảo Chế:

–Sao con cứ quấy rối mẹ mãi. Con làm cho mẹ phiền não rối loạn đây nè.

Mẹ lại nói tiếp:

–Người này không phải đến đây khát thực mà chỉ muốn lừa dối con thôi. Nay con còn nhỏ dại, làm sao biết được. Con nài nỉ mãi không thôi, chừng nào mẹ lấy cây đánh mới thôi à.

Biết được tánh bồng sển, tham lam của người mẹ, Phật liền hiện thân thông, phóng ra ánh sáng, chiếu suốt bảy lớp cửa. Thấy ánh sáng Phật, Chế rất vui mừng, liền đến chỗ mẹ thưa:

–Người ngu không biết bố thí, như người mù bị rơi trong lửa, phải ngồi trong đó chịu trận, chỉ vì không có mắt. Người ở thế gian chỉ vì bồng sển, tham lam, không tin bố thí, sau sẽ bị tai họa. Người mà tâm nghĩ điều ác, miệng nói lời ác, thân làm việc ác, ngu si không tin Phật, không tin kinh điển, không tin Tỳ-kheo Tăng, sau khi chết đều đọa vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh. Người không tham lam, bồng sển, tin bố thí, về sau sẽ được phước. Thân làm việc thiện, miệng nói lời thiện, tâm nghĩ điều thiện, tự mình được phước, mọi người thường giúp đỡ. Theo ở với người trí làm cho mình cũng thành có trí.

Chế thưa tiếp:

–Mẹ không chịu bố thí thì con đem phần ăn của con ngày nay mà bố thí vậy. Con thà nhịn ăn một ngày, mẹ thương con, mau đem đến. Con muốn cho người này, sợ người ấy sẽ bỏ con mà đi. Nếu bỏ đi thì rất khó gặp lại người này.

Người mẹ vẫn không chịu cho. Chế tự đi lấy phần cơm của

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

mình, lấy áo tốt đẹp, đem đến chỗ Phật, đầu mặt đánh lễ sát chân Phật, rồi lui ra, đứng một bên, chấp tay bạch Phật:

–Con đem y phục, thức ăn dâng cúng Phật.

Phật im lặng, không đáp.

Chế lại thưa:

–Phật là Bạc Đạo Sư của cõi trời, cõi người. Xin Ngài thương xót độ thoát chúng con. Xin Ngài thọ nhận cho con, làm cho con được phước.

Chế thưa như vậy ba lần, Phật liền thọ nhận. Chế rất vui mừng.

Phật bảo Chế:

–Những thói tham lam, bôn sẻn, con đã điều phục. Hôm nay, con cúng dường Phật y phục, thức ăn, sẽ làm cho tâm con nếu có mong muốn điều gì cũng được thành tựu.

Chế rất vui mừng, lại bạch Phật:

–Nếu được như ý nguyện, con cũng không mong cầu làm Thiên vương Đế Thích ở cõi trời Đao-lợi thứ hai, cũng không mong cầu làm Phạm vương ở cõi trời thứ bảy, cũng không mong cầu đời đời giàu sang phú quý mà chỉ nguyện cho con được trí tuệ, ánh sáng như Phật.

Phật bảo:

–Rất tốt, các ý nguyện của con sẽ được thành tựu.

Thiên vương Đế Thích ở cõi trời thứ hai, nghe Chế nói, đang chấp tay đứng ở sau Phật, liền đến trước Phật, bảo Chế:

–Hôm nay, ông đem một chút thức ăn, y phục cúng dường Phật mà liền muốn cầu làm Phật, không thể được đâu. Mười kiếp, trăm, ngàn, vạn ức kiếp ông còn chưa thể được làm Phật.

Chế thưa Thiên vương Đế Thích:

–Tôi không phải đem một bữa ăn cúng dường để muốn được làm Phật. Mà tôi luôn giữ gìn tâm thiện, tinh tấn không lười biếng, cầu Phật không ngừng, nên phải được làm Phật.

Thiên vương Đế Thích bảo Chế:

–Ông đem bốn báu nhiều như núi Tu-di, với lòng lành nhớ nghĩ, bố thí cho dân chúng khắp trong thiên hạ, đến ngàn vạn kiếp, ức vạn kiếp, còn chưa được làm Phật.

Chế lại bảo Thiên vương Đế Thích:

–Ví như người thợ mộc, cầm rìu vào núi tìm cây, phải chọn lấy

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

cây thẳng, tốt, được như ý mới lấy. Tôi không vì đem một chút thức ăn, y phục mà cầu làm Phật.

Thiên vương Đế Thích lại bảo Chế:

–Ông muốn cầu làm Phật khổ lắm, chi bằng ông cầu làm Phạm vương ở cõi trời thứ bảy, hoặc làm Thiên vương Đế Thích ở cõi trời Đao-lợi thứ hai, cầu làm Phật rất khó được.

Chế lại hỏi Thiên vương Đế Thích:

–Thiên vương có thấy bên trong cõi Diêm-phù-lợi không?

Thiên vương Đế Thích đáp:

–Tôi có thấy.

Chế nói:

–Khắp trong cõi ấy, lửa lớn lên đến cõi trời, dù có đem thân mình vào trong đó, tôi cũng chờ cầu làm Phật, trọn không dừng nghĩ.

Thiên vương Đế Thích bảo:

–Lửa lớn khắp trong cõi Diêm-phù-lợi. Trong cõi đó có dân chúng, súc sinh và các loài côn trùng. Ông không nên giết chúng. Miệng nói lời ác, tâm nghĩ điều ác, chết sẽ vào địa ngục, lúc nào mới được làm Phật?

Chế bảo Thiên vương Đế Thích:

–Dân chúng và côn trùng ở thế gian, với lòng lành, tôi đều đem giao phó cho Phật Di-lặc. Phật Di-lặc sẽ độ thoát họ. Tôi cầu Phật đạo không dừng nghĩ.

Chế lại bảo Thiên vương Đế Thích:

–Phạm vương ở cõi trời thứ bảy, Thiên vương Đế Thích ở cõi trời thứ hai, chỗ ở rồi cũng bị tan hoại, cũng sẽ đến chỗ chết, đều không thoát khỏi cái chết.

Thiên vương Đế Thích chấp tay thưa:

–Ông giữ tâm vững vàng đến như vậy. Mong cầu làm Phật không ngừng, ông sẽ được làm Phật.

Chế lại bảo Thiên vương Đế Thích:

–Ông chớ giữ tâm coi thường, cao ngạo. Ở cõi trời còn có người hơn ông. Tôi giữ tâm thiện, tinh tấn không lười biếng, cầu làm Phật không ngừng, chắc chắn phải được làm Phật.

Thiên vương Đế Thích liền im lặng, không nói nữa.

Phật bảo Chế:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Con trước sau đã hầu hạ sáu vạn Phật. Con luôn nguyện cầu làm Phật. Con thường giữ tâm tinh tấn để hầu hạ chư Phật. Cách sau hai trăm ức vạn kiếp, con không còn đọa trong địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh nữa. Hai trăm ức vạn kiếp xong, con sẽ làm vua Chuyển luân, sẽ có mười ức nước nhỏ phụ thuộc vào con. Con sẽ thống lãnh bốn thiên hạ, đi lại tự tại, làm việc rất ngay thẳng. Thọ mạng hết thì sinh lên làm Phạm thiên ở cõi trời thứ bảy, vua trời Đâu-suất ở cõi trời thứ tư. Tuổi thọ cõi trời hết sẽ lại sinh xuống làm vua Chuyển luân. Tuổi thọ hết lại sinh lên làm Phạm thiên ở cõi trời thứ bảy. Lên xuống như vậy trăm ức vạn kiếp xong, con sẽ làm Phật hiệu là Tu-di Ca-la, độ thoát cho dân chúng cõi trời, người. Khi con sinh ra, ánh sáng chiếu khắp một vạn hai ngàn ức cõi trời đất, lên đến cõi trời thứ hai mươi tám. Trời đất đều chấn động mạnh. Đêm sáng như mặt trời mọc. Dân chúng đều thọ đến bảy ngàn ức tuổi. Thân con cao hai trăm trượng, cõi nước của con sẽ có một vạn một ngàn thành, mỗi thành đều rộng bốn trăm tám mươi dặm, đều có bảng treo được khắc chạm bằng bảy báu: vàng, bạc, lưu ly, thủy tinh, san hô, xà cừ, mã não.

Khi con làm Phật, sẽ mở hai hội thuyết kinh. Hội thứ nhất có sáu ngàn ức Sa-môn, đều đắc quả A-la-hán. Hội thứ hai khi thuyết kinh có bốn ngàn ức Sa-môn cũng đều đắc quả A-la-hán. Lúc ấy, dân chúng không có trộm cắp, nam nữ đều đồng lòng, không có người ác, cũng không có núi, rừng, khe, hang, đất đai bằng phẳng. Dân chúng không có bệnh tật, buồn khổ, tất cả đều an vui, chỗ ở đều tự giữ. Mỗi ngày trời mưa ba lần để giảm bớt bụi đất. Dân chúng muốn bàn luận đều tụ hội lại. Tháng mùa hạ thì không nóng, tháng mùa đông thì không lạnh, tất cả đều được điều hòa. Tinh xá con giảng pháp tên là Nan-đề-đà. Nếu có người nam, người nữ giữ giới, cúng dường cho Phật, Bích-chi-phật, A-la-hán, cầu làm Phật, đều có thể chứng đắc Phật đạo, không thể không cầu. Tám phương trên dưới không thể sánh bằng, trí tuệ của Phật cũng vậy. Dân chúng trong thiên hạ không biết sinh ra từ đâu, cũng không biết chết đi về đâu.

Phật giảng nói kinh này xong, Chế và các Tỳ-kheo Tăng đều ở trước Phật, đầu mặt lễ sát chân Phật rồi lui ra.

